

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság

a Berke & Molnár Ügyvédi Iroda (dr. Berke Barna ügyvéd) által képviselt
Magyar Posta Életbiztosító Zrt. (Budapest) felperesnek

a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt
Gazdasági Versenyhivatal (Budapest)
alperes

ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat (VJ-32-015/2009) bírósági felülvizsgálata iránt indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t :

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 300.000 (háromszázezer) forint le nem rótt kereseti illetéket, valamint az alperesnek tizenöt napon belül 40.000 (negyvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül a Fővárosi Ítéletáblához címzett, a Fővárosi Bíróságon három példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

A 2002-ben piacra lépett felperes több szolgáltatást kínált, többek között a PostaHozamŐr és a PostaHozamŐr Plusz termékeket is. Értékesítési hálózatként a postahivatalok hálózatát használja fel, 2007-ben díjbevétele 14,7 milliárd Ft volt. 2008-ban több mint 32 ezer életbiztosítást kötött, melyekből 21,023 millió Ft bruttó bevétele származott. A Vj-14/2008. számú eljárásban alperes megállapította, hogy a felperes a PostaHozamŐr terméke kapcsán a 2003., a 2004. és a 2006. évben alkalmazott szórólapokkal, a 2003., a 2005., a 2006. évben és a 2007. év első felében, a 2007 novemberében és a 2008 januárjától alkalmazott plakátokkal, a 2003-tól alkalmazott wobblers-ekkel és a Magyar Hírlap című napilapban a 2007. október 1. előtti időszakra vonatkozóan közzétett tájékoztatásokkal a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított.

Felperes a postahivatalokban 2007 márciusától értékesítette a PostaHozamŐr Plusz terméket (termék), amely egyszeri díjas befektetési egységhez kötött életbiztosítás. A terméknek kezdetben három eszközalapja volt (Profit, Bonus és Global), mely 2008 áprilisától a Bázis alappal egészült ki. A termék értékesítését 2007 márciusa és 2008 nyara között szórólap, plakát, internetes anyag, ügyféltájékoztató segítette, 2008 nyarán a szórólapok, plakátok elfogytak, utórendelésre nem került sor.

A Profit eszközalapot 2007 márciusától, illetve júliustól használt szórólapokon, interneten, ügyféltájékoztatókon azoknak ajánlotta, akik a biztonságot tartják a legfontosabbnak, nem vállalják a deviza- és részvénypiacok hullámszámát által előidézett ingadozásokat. A 2007 márciusától használt tájékoztató anyagok a Profit alapot alacsony kockázatú befektetésnek nevezték, és a befektetést rövid távra, 1-2 évre ajánlotta a felperes.

A Bonus eszközalapot azoknak javasolta, akik biztonságos befektetést keresnek, ugyanakkor szeretnék kihasználni a hazai részvénypiac egy-egy kiemelkedően kecses befektetési lehetőségét is. A 2007 júliusában megjelent szórólap már mérsékelt kockázatú befektetésként jellemezte az alapot.

Az értékesítésre felkészítő dokumentáció alapján a postahivatalokban adott szóbeli tájékoztatások is ennek megfelelő tájékoztatásokról szóltak. A Profit eszközalap 0-40% között tartalmazhatott részvényt, és a Bonus eszközalap 0-60% között, mindkét alap tartalmazta egy-egy részvényalap jegyeit.

Az alperes 2009. március 4-én verseny felügyeleti eljárást indított a PostaHozamŐr Plusz termékekkel kapcsolatos teljes tájékoztatói gyakorlat tekintetében. A 2009. július 15-én tartott versenyfelügyeleti tárgyaláson a felperes az előzetes álláspontra tett észrevételeit fenntartotta, azonban jelezte, hogy 2009. július 22-ig korábbi beadványát kiegészíti a Bonus eszközalappal kapcsolatban. Felperes 2009. július 22-én alperesnek elektronikus úton továbbított nyilatkozatában bemutatta az értékesítést végző munkatársak által alkalmazott szoftvert azt alátámasztandó, hogy a kockázatvállalási hajlandóság vizsgálata során a garantált hozamot igénylő ügyfélnek a PostaHozamŐr Plusz termékek nem kerültek ajánlásra. Hozamgörbék bemutatásával nyilatkozatot tett a „kiemelkedően kecses befektetés” fogyasztó, vállalkozás, más vállalkozás általi értelmezése tárgyában, valamint kitért a részvénypiaci hullámszám kivédésnek elméleti és gyakorlati szempontjaira, összehasonlítva a Profit eszközalap hozamainak alakulását az államkötvények, BUX értékváltozásával.

Alperes a 2010. január 13-án hozott, a felperessel 2010. augusztus 6-án közölt VJ-32/2009 számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2007 márciusa és 2008. augusztus 31. között a PostaHozamŐr Plusz termékének biztonságosságával és a termék ajánlott befektetési időtartamával kapcsolatosan a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított, és ezért a felperest 5.000.000 forint verseny felügyeleti bírság megfizetésére kötelezte. Indokolásában az 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 8.§ (1), (2) bekezdés, 9.§, 77.§ (1) bekezdés d.) pont, 78.§ (1) és (3) bekezdéseire hivatkozott. Megállapította, hogy befektetés esetén a magasabb hozam magasabb kockázattal párosul, a részvényekbe való befektetés általában kockázatos, a befektetési jegyek mint terméknek lényeges tulajdonsága összetétele, hogy tartalmaz-e részvényt, egy-egy adott részvényt tartalmaz-e, valamint az, hogy milyen időtávú a befektetés.

Rögzítette, hogy a kockázattal kapcsolatos kijelentések szubjektív értékítéletet is hordoznak, ezért azt vizsgálta, hogy a Profit eszközalapban a közreadott tájékoztatástól eltérően volt-e részvény, az rövid távú vonzó, kockázatmentes befektetésnek minősült-e, Bonus eszközalap pedig egy-egy

kiemelt hazai részvényt tartalmazott-e. Megállapította, hogy a Profit alap az ígérettel ellentétben tartalmazta egy részvényalap jegyeit, felperes abban részvényeket is elhelyezett, ami alapján az rövid távú befektetesként kockázatosnak volt tekinthető az államkötvényekhez képest mindenképp; az alap biztonságosságát, illetve hozamát felperes így a valóságosnál kedvezőbben tüntette fel. A Bonus eszközalap tekintetében megállapította, hogy az alap egy részvényalap jegyeit tartalmazta és nem egy-egy kiemelkedően kecsesgető hazai részvényt. Megállapította, hogy a távoktatási anyag alacsony kockázat melletti kamatozásról szólt, ugyanakkor a két eszközalap egyike sem kamatozó (változó vagy fix kamatozású) befektetés volt. A rendelkező részben szerepeltetett körben a Tpvt. 8. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a 8. § (1) bekezdés megsértésébe ütköző megtévesztésre alkalmas magatartást állapította meg a felperes terhére.

A bírság meghatározásakor súlyosbító körülményként vette figyelembe, hogy a felperes visszafogott tájékoztatási gyakorlatával is viszonylag sok vevőt ért el és viszonylag jelentős forgalmat bonyolított le a vizsgált termékkel, információra érzékeny termékről adott tájékoztatással kapcsolatban került sor jogsértés megállapítására, ami miatt a felróhatóság súlyosabban esik latba. Súlyosító szempontként vette figyelembe, hogy a felperest már marasztalta a Tpvt. III. fejezetébe ütköző magatartás miatt. Enyhítő körülménynek tekintette, hogy pénzügyi befektetések során a fogyasztók részéről általában nem a tájékoztatás után közvetlenül történik a befektetés eszközlése, a reklámokkal jellemzően a postahivatalokon belül találkozhattak, ahol a szerződés megkötését megelőzően további tájékoztatásban részesülhettek, felperes utólagos tájékoztatás keretében részben igyekezett ügyfelei figyelmét felhívni a befektetési kockázatokra és a követendő magatartásra, a fogyasztók élhettek a 30 napos felmondási határidő adta lehetőséggel.

Felperes kereseti kérelmében elsődlegesen az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a bírság mérséklését kérte, perköltséget igényelt.

Előadta, hogy az alperes megsértette a 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 50.§ (6) bekezdését, mert a határozat az előzetes álláspontot teljes egészében megismételte annak ellenére, hogy a felperes ténybeli tévedésekre hívta fel az alperes figyelmét az észrevételében. A Ket. 72. § (1) bekezdés eb.) pontját azáltal sértette az alperes, hogy a felperes versenyfelügyeleti tárgyaláson tett nyilatkozatát a határozat elnagyoltan tartalmazza, a felajánlott bizonyítást érdemben nem értékelte. Előadta, hogy a megtakarítás alacsony kockázat melletti kamatozásra vonatkozó szövegrész egy belső oktatási anyagban szerepelt, melyet szakképzett, az értékesítésre felkészített munkatárs tolmácsolt a fogyasztónak, az oktatási anyag a fogyasztóhoz nem került.

Kiemelte, hogy az alperes az eljárási határidőt is túlhaladta, megsértve a Tpvt. 63.§ (2) bekezdés a.) pont, (6) bekezdés, a Ket. 1.§ (1)-(2) bekezdés, 4.§ (2) bekezdés és 7.§ rendelkezéseit. E körben előadta, hogy az eljárási határidő a Tpvt. 8-10.§ figyelembevételével 2009. szeptember 30-án lejárt. Utalva arra, hogy a bírói gyakorlat a határidőn túl visszavont közigazgatási határozatot súlyos eljárási jogszabálysértéssel hozott döntésnek tekinti, arra az álláspontra helyezkedett, hogy jogi természetét tekintve a Ket. 114.§ (2) bekezdésében rögzített határidővel azonos fix határidő a Tpvt. 63.§ (2) bekezdés a.) pont és (6) bekezdés szerinti határidő is, utóbbiak rendeltetése, hogy az eljárás alá vont ésszerű időn belül megtudhassa a vizsgált magatartásának jogi minősítését, jogkövetkezményét. Álláspontja szerint az ügyintézésre nyitva álló határidő túlhaladása esetén érdemi határozat nem hozható, az alperes eljárása a Ket. 4.§ (1) bekezdését közvetlenül sértette, az alperes nyilatkozatában kiemelt eseti döntések nem relevánsak.

Észrevételezte, hogy az internetes elérhetőség kizártságáról a közigazgatási eljárásban nyilatkozatot tett, ennek ellenére a határozat e vonatkozásban módosításra nem került, annak 5. és 6. pontja megalapozatlan tényállást tartalmaz.

Előadta, hogy tudomása szerint a határozat kelezését követő napon járt le az ügyben kijelölt egyik versenytanács tag mandátuma, és - figyelemmel a határozat közlésének körülményeire - felmerül a határozat Ket. 121.§ (1) bekezdés e.) pont szerinti semmisségének a lehetősége, mely tekintetben a Pp. 336/A.§-ra hivatkozott.

Érdemben előadta, hogy a tájékoztatások közzétételének időpontjában a normál piaci körülményekre tekintettel valamennyi tájékoztatás megállta a helyét. A biztonságosság és az ajánlott időtáv vonatkozásában a szakmai, pénzügyi szempontok fontosságát kiemelve, tőkepiaci tanulmány összefoglalójára, és online értelmező szótár tartalmára is figyelemmel előadta, hogy a nem tőke garantált alapok befektetési kockázatait diverzifikáció csökkenti. A Profit eszközalap biztonságos volt, mert számos piac jegyeit tartalmazta, köztük önmagában is egy, az egyedi részvénytársaságok kivédésére kialakított mérsékeltebb kockázatú részvényalap jegyeit. A közigazgatási eljárásban tett nyilatkozatára utalva kiemelte, hogy a Profit eszközalap értéke az államkötvények árfolyamával mutatott nagyfokú hasonlóságot, ténylegesen nem volt kitéve a deviza- és részvénytársaságok hullámozása által előidézett ingadozásoknak, a Bázis és a Profit alapok között a minimális részvénytartalom volt a különbség. Sérelmezte, hogy az alperes nem jelölte meg, hogy a felperes által alkalmazott diverzifikáció miért nem teljesíti a tájékoztatásban megjelölt üzenetet.

Észrevételezte, hogy a fogyasztót felperes összetett tájékoztatással látta el, bármely eszközalap választható volt. Álláspontja szerint 1-2 éves időtávra ajánlható volt a Profit, mert a biztonság nem az időtávban, hanem a kockázatmegosztásban volt; e körben más piaci szereplők gyakorlatára is hivatkozott.

Kiemelte, hogy a Bonus tekintetében a tényeket alperes tévesen rögzítette, mert a részvénytársaság egy-egy kiemelkedően kecsesítő lehetősége nem azonos egy-egy hazai részvénytársaság az alapba építésével, másrészt az alap átlagos hozama nem csökken önmagában azért, mert több részvénytársaság részvényeit tartalmazza. Kifogásolta, hogy alperes nem indokolta meg, hogy miért kizárólag a különálló részvényeket tekintette a részvénytársaságba tartozónak, a portfólióba vont részvényeket miért nem.

A fogyasztói tájékoztatás folyamatát illetően álláspontja szerint jogszabálysértő volt a felperesi tájékoztatásokat egy platform alapján megtévesztőnek minősíteni. Kiemelte, hogy a reklámokkal a fogyasztók kizárólag az eladás helyén találkozhattak, a fogyasztók választási szabadsága nem sérült, a helyszínen a döntéshez szükséges minden releváns információ rendelkezésre állt, nem érvényesült becsalogató hatás, felkészült munkatársaknak volt kérdés feltehető, a fogyasztó több forrásból tájékozódhatott; e körben alperes más ügyekben hozott határozataira utalt. Kiemelte, hogy az elektronikus kérdőívvel végzett kockázatvállalási hajlandóság vizsgálata során - mely nyomtatásra került és az ügyfél által aláírandó volt - a perbeli eszközalapok nem is voltak ajánlhatók, amennyiben a fogyasztó garantált hozamú termékbe kívánt befektetni, ezért nem lehetett kizárólag a szórólapon, ügyféltájékoztató alapján üzleti döntés hozni, továbbá a szerződéskötést követő harminc nap alatt felmondásra is lehetősége volt a fogyasztónak.

Előadta, hogy csekély számú panasz érkezett, mely a tényleges fogyasztói érdeksérelem hiányára utal, a fogyasztókat ért tényleges sérelem és az alperes által kifogásolt tájékoztatások között összefüggés nincsen, a sérelem a biztonságosnak hitt kötvényalapok gazdasági válság miatti árfolyamesése volt, melyről azonban felperes az ügyfeleit tájékoztatta.

A bírsággiszabás körében előadta, hogy a Tptv. 78.§ (3) bekezdés sérült, a figyelembe vett

szempontok indokolását alperes nem adta meg, egyediesítést nem alkalmazott. Vitatta, hogy sok vevőt ért el és viszonylag jelentős forgalmat bonyolított; e körben a megkötött szerződések számát és az értékesítési helyek összes postahivatalhoz viszonyított arányát, a fogyasztói kör nagyságának bizonyíthatlanságát, a díjbevétel szempontjából az azonos időszakban kötött tőke garantált és perbeli termékekkel érintett szerződések arányát emelte ki azzal, hogy a forgalom vizsgálata során nem a bruttó díjbevétel a releváns, hanem az ügyfelektől annak töredékét kitevő összes levonás. Elemzése szerint a vizsgált tájékoztatások hatására a felperes többletértékesítést nem tudott elérni. Álláspontja szerint a termékek információra érzékeny tulajdonsága nem a jogkövetkezmény, hanem a jogsértés körében értékelhető, e körben is sérelmezte a tájékoztatási folyamat vizsgálatának elmaradását. Észrevételezte, hogy a bizalmi jellegű termék fogyasztója nem feltétlenül sérülékeny fogyasztó.

Sérelmezte, hogy a korábbi ügyben hozott határozat meghozatala előtt kezdődött a perbeli magatartás tanúsítása, alperes párhuzamos magatartásokat értékelt, melyek közül az egyik előbb került elbírálásra. Előadta, hogy a perbeli szórólapok kijavítására részben a korábbi ügyben hozott döntés előtt sor került, majd felperes gyakorlatát az alperes korábbi határozatához igazította.

Alperes a kereset elutasítását, perköltsége megtérítését kérte. Határozatának indokolását fenntartotta. Álláspontja szerint a Ket. 72.§ alapján nem kell aprólékosan ismertetni a felperes nyilatkozatit, az előzetes álláspont a Tpvt. 73.§ (1) bekezdésének megfelelt, az abban foglaltaktól való eltérést a felperesnek nem sikerült alátámasztania, felperesnek a versenytanácsi tárgyalást követően előterjesztett nyilatkozata a kötvény portfólió változásról nem volt releváns, az internetes elérhetőséget kizáró nyilatkozatot pedig felperes nem tett. A Ket. 121.§ (1) bekezdés e.) pontjával kapcsolatban akként nyilatkozott, hogy a határozatot hozó tanács határozatképes volt a döntés idején, a felperes által előadottak semmisségi okot nem bizonyítanak.

A szórólapok tartalma tekintetében nem tévedett, a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatás alapját az oktatási anyagok képezték, a postai munkatárs nem pénzügyi szakember. Előadta, hogy az ügyintézési határidő túllépése az ügy érdemére nem hatott ki, a határozat visszavonása és perbeli határozat meghozatala eltérő megítélés alá esik, a Ket. 33.§ (3) bekezdés c.) pontját a felperes figyelmen kívül hagyta, a Ket. 4.§ (1) bekezdésének jogkövetkezményét a (2) bekezdés tartalmazza.

Fenntartotta, hogy a Profit eszközalap kommunikációja azt az üzenetet közvetítette, hogy az alap részvényt nem tartalmaz, és azt rövid távra ajánlotta, mellyel az oktatási prezentáció és befektetési alapismereteket tartalmazó anyag sem állt összhangban; megjegyezte ehhez képest, hogy a szerződő fogyasztók átlagéletkora is magas volt. Észrevételezte, hogy a részvényt piacok gyakran együtt mozognak, ezért több részvénybe való befektetés esetén sem kizárható ki a részvényt piac hullámozása által előidézett ingadozás. A Bonus alap vonatkozásában határozata indokaira visszautalt.

A tájékoztatási folyamatai tekintetében bírósági határozatokra hivatkozott azzal, hogy a Tpvt. 8.§ nem kizárólag a tájékoztatási folyamat egészére vizsgálható; aki a postai értékesítőhöz fordult, téves benyomás alapján tette, a panaszok hiánya a jogsértést nem érinti.

Előadta, hogy a bíróság nem eltúlzott, az még a nem releváns levont összeg tizedét sem érte el, és a kifizetett szerzési jutalék is többszöröse volt a bírságnak; a jogsértő tájékoztatással elért fogyasztók köre nem azonos a szerződést kötött személyekkel, a bizalmi szolgáltatással összefüggő jogsértés súlyosabb megítélésű, a Tpvt. 78.§-ból nem következik az ismétlődő jogsértésre vonatkozó felperesi álláspont.

A kereset nem alapos.

A bíróság az alperes határozatát a Tpvt. 83.§ (1) bekezdés és a Pp. 324.§ (2) bekezdés a.) pont alapján vizsgálta felül a keresettel érintett körben.

A bíróság a tényállás megalapozottságát nem érintő eljárásjogi vonatkozású felperesi vitatásokat az alábbiak szerint értékelte.

A Ket. 121. § (1) bekezdés e.) pont alapján az e fejezetben szabályozott eljárások során a döntést meg kell semmisíteni, ha e) a döntést hozó testületi szerv nem volt határozatképes, vagy nem volt meg a döntéshez szükséges szavazati arány.

A felperes által tett nyilatkozat - egyik versenytanács tag mandátumának a határozathozatalt követő lejárt - annak valóságtartalmától függetlenül sem bizonyítéka a határozat semmisségének és a Pp. 336/A.§ (1) bekezdés a.) pont alkalmazására sem teremt alapot. A perbíróság abból indult ki, hogy az alperes határozata a Pp. 195.§ (1) bekezdésének megfelelő közokirat. A felperes a semmisségi okra hivatkozva ténylegesen a közokiratban foglaltakkal ellentétes tény (határozat meghozatalának napja) kívánt bizonyítani olyan tartalmú nyilatkozattal, mely önmagában a közokirat hitelessége szempontjából irreleváns; kizáró jogszabályi rendelkezés hiányában ugyanis a versenytanács tag a döntéshozatalban mandátumának utolsó napján is részt vehet, függetlenül attól, hogy az írásba foglalt döntés az ügyfélnek mikor kerül kézbesítésre. A felperes által is csak valószínűsített álláspont (visszadátumozás), de legfőképp annak bizonyítása alapvetően büntetőjogi természetű, és csak másodlagosan - jogerős büntetőjogi felelősség megállapítása után - lehet közjogi, közigazgatási perben releváns. Felperes nincsen elzárva attól, hogy saját felelősségére büntetőeljárást kezdeményezzen, azonban a bíróság a felperes által előadottak és a közigazgatási eljárás illetve a per iratai alapján nem látott okot sem a Be. 171.§ (2) bekezdés szerint eljárni, sem pedig arra, hogy a felperes perben tett nyilatkozata alapján a Pp. 336/A.§ (1) bekezdés a.) pontot alkalmazza.

A Ket. 4.§ (1) bekezdése alapján az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog és az eljárás során az anyanyelv használatának joga.

A Ket. 111.§ (1) bekezdése értelmében a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabálysértés megállapítása esetén a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi. Törvény rendelkezhet úgy is, hogy meghatározott közigazgatási hatósági ügyben a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést megváltoztathatja.

A Tpvt. 63.§ (2) bekezdés a.) pontja értelmében ha törvény más határidőt nem állapít meg, az eljárást befejező döntést a) a 8-10. § alapján indult ügyekben a vizsgálat elrendelésétől számított kilencven napon belül kell meghozni.

Az ügyintézési határidőt tekintve a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy az alperes a Tpvt. 63.§ (2) bekezdés a.) pont rendelkezéseit megsértette, az ügyintézési határidő a Ket. 33.§ (3) bekezdés c.) pont figyelembevételével sem tekinthető a jogalkotó által meghatározott idő alatt meghozottnak. A bíróság abban is egyetértett a felperessel, hogy a Tpvt. 63.§ rendeltetése az, hogy az eljárás alá vont ésszerű időn belül megismerhesse az alperes jogi álláspontját a vizsgált magatartás tekintetében. E szempontok azonban nem változtatnak azon, hogy a Tpvt. 63.§ lex imperfecta törvényi tényállás, ezért a Ket. 111.§ (1) bekezdésére figyelemmel kizárólag a konkrét ügy egyedi körülményei alapján dönthető el az, hogy az időmúlás az ügy érdemét befolyásolta-e. A perbeli ügy érdeme abban áll, hogy a felperes 2007-2008. időszakban alkalmazott tájékoztatásai jogszerűek voltak-e vagy sem, és ezzel összefüggésben az alkalmazott jogkövetkezmény törvényes

e. A felperesnek az ügyintézési határidő túllépésének relevanciájára ehhez képest kellett okszerű tényeket, bizonyítékokat felsorakoztatni. Az alperes döntésének ésszerű idő alatt való megismerése a konkrét ügyben a Ket. 4.§ (1) bekezdésének megismétlése, azonban tekintettel arra, hogy a Ket. 4.§ (1) bekezdésének megsértése eo ipso nem azonos a Ket. 111.§ (1) bekezdés szerinti érdemre kiható eljárási jogszabálysértéssel, felperes az ügyintézési határidő túllépését eljárásra kötelezéssel kikényszeríthette, továbbá arra is figyelemmel, hogy a határozat kézbesítéséig felperesnek a közigazgatási ügyből eredő kötelezettsége nem keletkezett a közigazgatási eljárás folyamatosságának ténye miatt, az ügyintézési határidő túlhaladása az ügy érdemét annak ellenére nem befolyásolta, hogy az alperes eljárása a Ket. 4.§ (1) bekezdésének nem felelt meg.

Az ügyintézési határidő túllépése, a határozat közlésének késedelme a Ket. 1.§ (1), (2) bekezdés megsértését sem eredményezte releváns módon, tekintve, hogy a 4.§ (1) bekezdés az alapelveken belül speciális szabály, utóbbi megsértése mellett az 1.§ megsértésének megállapítása szükségtelen. Az alperes eljárása a Ket. 7.§-t nem sértette, e vonatkozásban a felperes konkrétumot nem adott elő.

A perbeli ügy érdemét a fentiek alapján nem érinti, hogy más ügyekben határidőn túl visszavont közigazgatási határozatok jogszerűségéről a bíróság miként foglalt állást, e körben a felperes által előadottaknak relevanciája nem volt.

Az alperes által kiemelt eseti döntések a perbelitől ugyancsak eltérő tényállás mellett születtek, azok elemzését a bíróság ugyancsak szükségtelennek ítélte.

A Ket. 50.§ és 72.§ rendelkezéseit érintő felperesi előadást a bíróság - az ügy érdemét érintő kereseti érvekkel együtt - az alábbiak szerint értékelte.

A Ket. 50.§ (1) bekezdés alapján a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. A (6) bekezdés szerint a hatóság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékeli, és az ezen alapuló meggyőződése szerint állapítja meg a tényállást.

A bíróság megállapította, hogy az alperes a tényállást a lényeges körben feltárta, a határozatban megállapított tényállás nem volt hiányos vagy iratellenes. A bíróság egyetértett az alperessel, abban, hogy ellentétes jogszabályi rendelkezés hiányában az érdemi határozatnak és az előzetes álláspontnak nem kell szükségképpen eltérnie egymástól, amennyiben nem merül fel az előzetes álláspontot követően releváns, elsősorban a tényállást érintő új körülmény.

A felperes sérelmezte, hogy az internetes tájékoztatásokra a határozat 5. és 6. pontjai megalapozatlanul utaltak. A bíróság megállapította, hogy a felperes sem az előzetes álláspontra tett 2009. július 13-i észrevételében, sem a versenytanács előtti tárgyaláson 2009. július 15-én, sem pedig a 2009. július 22-én kelt beadványában kifejezetten nem cáfolta, hogy a honlapján megjelentek a vizsgált tájékoztatások; a bíróság álláspontja szerint ilyenek nem tekinthetők, és nem is releváns a VJ-32/2009/14. számú jegyzőkönyv második oldal első bekezdésében tett felperesi nyilatkozat, különösen annak tükrében, hogy az internetes tájékoztatás tekintetében felperes a közigazgatási eljárás iratainak részét képező 2008. július 21-i beadványának 6. pontjában nyilatkozatot tett, és a Bonus eszközalap vonatkozásában ugyanezt a 2009. június 10-i nyilatkozatban is megtette. Mindezek alapján a bíróság a felperes perbeli előadását iratszerűnek, megalapozottnak nem értékelte, a határozat megalapozatlan tényállást nem tartalmazott.

Az „alacsony kockázat melletti kamatozás” relevanciája tekintetében a bíróság kiemeli, hogy az alperes nem azt állapította meg, hogy az értékesítési kézikönyv a fogyasztókhöz közvetlenül

eljutott, hanem ténylegesen azt értékelte, hogy az oktatási anyag alapján kiképzett, postai szolgáltatóval munkaviszonyban álló személyek alappal adhatták az általuk elsajátított - nem pontos - információt mindaddig, amíg az anyagban a javítást el nem végezték. Kiemeli a bíróság, hogy az alperes által megállapított jogsértés alapja nem az oktatási anyagban történt elírás volt, utóbbit (határozat 41. pont) alperes addicionálisan - a Ket. 50.§ (6) bekezdésének megfelelően - más, a határozat indokolásából egyértelmű módon megállapítható bizonyítékokkal együttesen értékelte. Annak tételezése pedig, hogy a fogyasztóval közvetlen kapcsolatba lépő postai alkalmazott az általa elsajátítandó információkat továbbítja a fogyasztónak, annak vizsgálata nélkül sem okszerűtlen mérlegelése a bizonyítékoknak, hogy az egyes postai alkalmazottak mennyire tekinthetők kvalifikált befektetési tanácsadóknak.

A felperes által az előzetes álláspontra tett észrevételében ténybeli tévedéseként előadottak nem hiányosan vagy iratellenesen megállapított tényállásra, hanem a bizonyítékok értékelésére vonatkoztak.

A Ket. 72. § (1) bekezdés eb.) pontja értelmében a határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell eb) az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait.

A Ket. 72.§ (1) bekezdés eb.) pontját önmagában nem sérti a határozat, mert a jogi indokolásból tartalmilag kitűnik, hogy azok a nyilatkozatok, melyeket a felperes az előzetes álláspont megismerése után tett, az alperes relevánsnak nem tekintette. Rámutat a bíróság arra is, hogy a felperes lényeges körben bizonyítást nem ajánlott fel a közigazgatási eljárásban, ezért nem volt miről kifejezetten dönten.

Az alperes vizsgálatával érintett időszakban hatályos Tptv. 8.§ (1) bekezdés értelmében tilos a gazdasági versenyben a fogyasztókat megtéveszteni. E törvény alkalmazásában fogyasztó: a megrendelő, a vevő és a felhasználó. A Tptv. 8.§ (2) bekezdés a.) pont alapján a fogyasztók megtévesztésének minősül különösen, ha a) az áru ára, lényeges tulajdonsága - így különösen összetétele, használata, az egészségre és a környezetre gyakorolt hatása, valamint kezelése, továbbá az áru eredete, származási helye, beszerzési forrása vagy módja - tekintetében valótlan tény vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon állítanak, az árut megtévesztésre alkalmas árujelzővel látják el, vagy az áru lényeges tulajdonságairól bármilyen más, megtévesztésre alkalmas tájékoztatást adnak.

A Tptv. 9.§ alapján a használt kifejezéseknek a mindennapi életben, illetőleg a szakmában elfogadott általános jelentése az irányadó annak megállapításánál, hogy a tájékoztatás a fogyasztók megtévesztésére alkalmas-e.

Az alperes helytállóan állapította meg azt, hogy a befektetési szolgáltatás lényeges tulajdonsága a befektetés kockázata. A határozatban tartalmilag az is helyesen került megfogalmazásra, hogy a közigazgatási eljárás elsődlegesen nem a vizsgált termékek kockázatának szükségképpen relatív értékítéletet tükröző feltérképezése volt a tárgya, hanem a kockázatra és az ajánlott befektetés időtartamára vonatkozó tájékoztatások Tptv. 9.§ szerinti értelmezése.

A Profit eszközalap vonatkozásában a felperes szakmai elemzésekre is hivatkozva azt emelte ki, hogy az alap biztonságos volt azáltal, hogy a kockázat porlasztását eredményezte a részvényportfolió. A bíróság álláspontja az alperessel lényegét tekintve egyezően az, hogy amennyiben a felperes olyan befektetést kínál, amely csak kis részben is részvénykitettséggű, akkor kifejezetten a részvénypiac és a devizapiac ingadozásaival összefüggő kockázat kizártságára („nem vállalják" kifejezőmód) és a biztonság előtérbe helyezésére épülő tájékoztatás nem felel meg a valóságnak attól függetlenül sem, hogy a részvénykitettséget a felperes milyen módszerrel csökkenti. Az ésszerűen eljáró, azonban befektetési ismeretekkel nem rendelkező fogyasztó számára

- a Tpvt. 9.§-ra is tekintettel - a részvény- (és deviza) piac hullámozása által előidézett „ingadozások” tagadása egyenértékű annak asszociációjával, hogy részvényt piac hullámozása által előidézett ingadozás a befektetés időtartama alatt a legcsekélyebb mértékben - még kellően diverzifikált részvény portfólión keresztül - sem gyakorol hatást a befektetés értékére. Tekintettel arra, hogy e feltétel a Profit alap esetében nem teljesült, a jogsértést alperes helytállóan állapította meg. Kiemeli a bíróság, hogy jelentősége nem volt annak, hogy a közreadáskor felperes normál piaci környezethez igazította a tájékoztatásait, mert a tájékoztatásnak nem egy mindenkor, jellemzően „normál” piaci környezethez képest, hanem a konjunktúra és a recesszió lehetőségével egyaránt számot vetve kell pontosnak lennie. A bíróság a perbeli esetben nem vitatta, de relevánsnak sem ítélte azt a felperes által több oldalról bemutatott összefüggést, amely szerint a kellően diverzifikált részvényportfólió kisebb kockázatot, végső soron az állampapírokhoz hasonló kockázatot eredményez a nem diverzifikált részvényt piaci befektetéshez képest, mert a felperes tájékoztatása tartalmilag nem ezt, hanem a részvényt piaccal való kapcsolat hiányát kommunikálta. A bíróság egyetértett az alperessel abban is, hogy előre nem látható gazdasági sokkok előidézhetnek olyan piaci folyamatot, amely pl. a részvényt piacról való általános tőke kivonás folytán nagy számú részvény árfolyamát csökkenti jelentős mértékben, és ezáltal a felperes érvelésének középpontjába helyezett diverzifikált részvényportfólió sem nyújt már biztonságot a részvényt piacnak kitett befektetések értékét illetően.

Az alperes döntése tartalmilag kifejezte azt, hogy a felperes által alkalmazott diverzifikáció miért nem felel meg a tájékoztatásban megjelölt üzenetnek.

A befektetés időtartama tekintetében is egyetértett a bíróság az alperessel, a határozat 39. b.) pontjára a bíróság visszautal azzal, hogy alperes az ellenkérelmében is releváns szempontokat hivatkozott (oktatási prezentáció és a befektetési alapismeretekről szóló anyag közötti eltérés, szerződő ügyfelek átlagéletkora). A bíróság kiemeli, hogy a befektetés időtartamánál - különös tekintettel arra, hogy az a termék lényeges tulajdonsága - a befektetések mindenkor értékére közvetlenül ható konjunktúraciklusok figyelembe vétele szintén nélkülözhetetlen, ezért relevanciája nem volt annak a felperesi hivatkozásnak, amely szerint 1-2 éves időtávra azért is ajánlható volt a Profit alap, mert a biztonság nem az időtávban, hanem a kockázatmegosztásban volt. Más piaci szereplők gyakorlata nem volt tárgya a közigazgatási eljárásnak, és az jogi normatív mérceként sem szolgálhat, az erre vonatkozó felperesi érvelés irreleváns volt.

A Bonus eszközalapra vonatkozó tájékoztatás tekintetében az alperes a tényállást helyesen állapította meg a határozat 8. pontjában. A határozat jogi indokolásának 39.c. pontjában megfogalmazott kérdés szó szerint kétségtelenül nem azonos a tájékoztatás szó szerinti szövegével, mely azonban az ügy érdemét nem érintette. A Tpvt. 9.§-ra tekintettel az alperes nem tévedett, amikor a „hazai részvényt piac egy-egy kiemelkedően kecses befektetési lehetőségét” ténylegesen egy-egy részvény portfólióba vételével azonosította, és ehhez képest a jogsértést megállapította. E körben nem annak volt jelentősége, hogy a portfólióba vett részvények is részei-e a részvényt piacnak, hanem annak, hogy a felperes kifejezetten egy-egy kiemelkedően kecses befektetési lehetőséget hirdetett, amely összhatását tekintve az ésszerű, de befektetési kérdésekben nem kellően tájékozott személy számára azt az üzenetet közvetítette, hogy a Bonus alap nem több, hanem csak egy-egy kiemelkedően teljesítő magyar részvényt tartalmaz. A több különböző részvény teljesítményétől függő Bonus alap kockázata nem egy-egy, hanem ténylegesen több részvénykockázatú befektetést tartalmazott a tájékoztatásokban ígért „egy-egy” befektetéshez képest. A „normál piaci körülmények” között kockázatcsökkentő céllal alkalmazott portfólióhatás a részvényt piac egészének megrendülése esetén - a portfólióban lévő részvények árfolyamának eltérő intenzitású esésével - megnövekedett kockázatot eredményez a részvényt piacra eszközölt egy-egy befektetéshez viszonyítva. A felperes tájékoztatási gyakorlatának ugyanakkor előrelátónak kell

lennie a tőkepiaci termék lényeges tulajdonságát jelentő kockázatra utalás során.

A bíróság nem osztotta a tájékoztatási folyamat tekintetében kifejtett felperesi álláspontot sem. A Tpv. 8.§ (1) bekezdés hatálya nem kizárólag a tájékoztatási folyamat egészére terjed ki, a fogyasztó döntését befolyásolhatja bármely nem kellően pontos tájékoztatás, függetlenül annak térbeli, időbeli kifejeződésétől vagy ugyanarra az árura, szolgáltatásra vonatkozó más tájékoztatástól. Az alperes sem eljárásjogi, sem anyagi jogi jogszabályt nem sértett azáltal, hogy felperesnek a határozat 5. és 6. pontjaiban felsorolt módon népszerűsített gyakorlatát értékelte. Nem releváns az a felperesi észrevétel, amely a térben egyetlen helyre koncentrált információforrást emelte ki; a fogyasztót nem csak a becsalógató hatás folytán lehet megtéveszteni, hanem bármely olyan tájékoztatási eszközzel, melyhez nem kell, hogy szükségszerűen társuljon az eladó indikációja. Függetlenül attól, hogy az interneten megszerezhető információk eleve nem feltételezik a felperes által kiemelt egy helyre koncentrált releváns és teljes körű információszerzés lehetőségét, a szórólapokban adott tájékoztatások megismeréséhez nem feltétlenül kellett a postai alkalmazott szóbeli tájékoztatása; utóbbi csak lehetőség volt, mely nem zárta ki azt, hogy a fogyasztó a termékek lényeges tulajdonsága tekintetében eleve nem pontos ismeretek birtokában forduljon további szóbeli tájékoztatásért. A döntéshozatali mechanizmus szempontjából releváns az is, hogy a fogyasztó semmilyen információval nem rendelkezik az áruról, illetve kevés, de pontos információval rendelkezik, és így kerül kapcsolatba az eladóval, vagy pedig - miként a perbeli esetben - nem teljes körű, és részben nem pontos információ birtokában keresi fel az eladót akár további információért, akár ügyletkötés végett.

Nem volt releváns, hogy a kockázatvállalási hajlandóságra vonatkozó online kérdőív alapján a tőke garantált befektetésben gondolkodó fogyasztónak a perbeli termékek nem voltak ajánlhatók. Ennek ellenkezőjét alperes sem állapította meg; nem került megállapításra sem az, hogy a felperes kommunikációja tőkegaranciáról szólt, és az sem, hogy arról kellett volna szólnia. Az alperes a határozat III. részében ismertetett felperesi gyakorlatot vizsgálta, melyben tőkegaranciáról nem volt szó. Azt, hogy az ügyleti döntést megelőző teljes körű tájékoztatás megszerezhető volt, illetve azt, hogy a felperes az ügyfélnek 30 nap felmondást biztosított, alperes helyesen vette figyelembe kizárólag a bírságkiszabás során. A bíróság álláspontja szerint a felperes gondolatmenete logikailag azt eredményezné, hogy konszenzuál ügyletek esetén a téves fogyasztói tájékoztatások versenyjogi relevanciája elenyészne, de legalábbis marginálissá válna. Mindezek alapján a perbeli esetben nem volt megállapítható olyan speciális, egyben releváns tájékoztatási mechanizmus, mely a jogsértést zárta volna ki.

A tényleges fogyasztói panasz a jogsértés tekintetében közömbös, a Tpv. 8.§ alapján nem az eredmény, hanem a megtévesztés lehetősége is jogsértő, ugyanakkor tény, hogy - közömbös milyen arányban - érkeztek fogyasztói panaszok (bejelentések) a felpereshez és az alpereshez egyaránt. A gazdasági válság a befektetések értékét nem vitathatóan befolyásolta, azonban azt nem, hogy a tájékoztatások a Tpv. 8.§-nak megfeleltek-e. A gazdasági válság felszínre hozhatja a fogyasztói panaszokat, azonban azt nem érinti, hogy egy tájékoztatás alkalmas-e a fogyasztó megtévesztésére vagy sem, különös tekintettel arra, hogy a fogalmilag valamilyen kockázattal járó befektetés előnyeit hangsúlyozó fogyasztói tájékoztatást nem a mindenkori „normál piaci körülmény” relatív fogalmi kereteihez kell adaptálni. Ennek megfelelően az sem releváns, hogy a felperes ügyfeleit tájékoztatta a recesszió hatására bekövetkezett értékvesztésről.

Az alperes határozata a bírságkiszabás körében sem volt jogszabálysértő.

A Tpv. 78.§ (3) bekezdése értelmében a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a

jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztói érdekek sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A Pp. 339/B.§ alapján mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A bíróság nem értett egyet a felperessel abban, hogy alperes a mérlegelés során figyelembe vett szempontok indokolását nem adta meg, egyedi szempontokat nem értékelt. A mérlegelési szempontokat szükségtelen részletekbe menően, a tautológia szintjéig indokolni, amennyiben az a tényeknek megfelel, és az alkalmazott jogkövetkezmény fajtájával és mértékével adekvát, okszerű. Az alperes mérlegelése e kritériumoknak megfelelt, ezért az indokolási kötelezettség megsértésére felperes megalapozatlanul hivatkozott a bírságkiszabás körében is.

A „viszonylag sok vevőt ért el” és „viszonylag jelentős forgalmat bonyolított” szófordulatok a határozatban megfelelően tükrözik azt a jogalkalmazói értékítéletet, amely szerint a potenciálisan elért vevői kör száma és a forgalom nagysága viszonyítás kérdése, ugyanakkor azt, hogy az országos lefedettség, bevételtől független forgalom (a postahivatalokba napi szinten betérő embertömeg) szempontjából kiemelt erőt képviselő postai szolgáltató - felperes által szám szerint is közölt - üzlethelyiségeihez a jogsértés közvetlenül kötődött, az alperes a felróhatóság körében súlyosító, körülményként a tényeknek megfelelően és okszerűen vette figyelembe. A felperes által közölt adatok alapján a jogsértéssel érintett szolgáltatások forgalmának relatív jelentőségét illetően sem megalapozatlan a mérlegelés, e körben nem releváns, hogy a viszonyítási alap a bruttó díjbevétel vagy az ügyfelektől felperes által levont összegszerűség, a viszonylag jelentős forgalomra hivatkozás mindkét esetben helytálló.

A megkötött szerződések száma tekintetében a mérlegelés jogszerűségének nem feltétele egy önkényesen meghatározott bázisérték tételezése, az abszolút számban ismertté vált szerződéskötések száma a „viszonylag jelentős forgalmat” ugyanakkor alátámasztotta. Hasonló módon nem befolyásolja a mérlegelés jogszerűségét az értékesítési helyek összes postahivatalhoz viszonyított arányának meghatározása sem, ellenkező esetben a mérlegelés kiindulópontjának kellene tekinteni a keresettel érintett szolgáltatásoknak az ország összes postahivatalában való hozzáférhetőségét, melynek azonban okszerű indoka nincsen. Ugyanezt állapította meg a bíróság felperesnek a díjbevétel kapcsán előadott, az azonos időszakban kötött tőke garantált és perbeli termékekkel érintett szerződések arányosítása kapcsán is: a tőke garantált termékek bázisként való figyelembe vétele önkényes szempont, a versenyjogi felelősség súlyának kifejezésére nem alkalmas. A felperes tájékoztatásai és a realizált többletértékesítés közötti oksági kapcsolat vizsgálata nem szükségképpen indifferens mérlegelési szempont, azonban ennek elmaradása miatt a bírságkiszabás nem jogsértő, a felperes által e körben előadottak az ügy érdemét nem érintették, a bíróság az alperes mérlegelését ez okból nem mérlegelhette felül.

Az alperes nem tévedett azzal, hogy súlyosító tényezőként nevesítette a „szolgáltatás információra érzékenységet”, e szempont tényszerű volt, és a versenyjogi felelősséget (felróhatóság) is megfelelően súlyozta; adekvátan kifejezte, hogy a jellemzően nem professzionális befektetői kör számára kínált tőkepiaci termék lényeges tulajdonságai tekintetében fokozott körültekintéssel kell a tájékoztatási gyakorlatot kialakítani. E követelmény független attól, hogy a bizalmi termék fogyasztója nem feltétlenül sérülékeny is; a pontos tájékoztatásról minden esetben a vállalkozásnak kell gondoskodni. A tájékoztatási folyamatra vonatkozó felperesi álláspont megalapozott nem volt,

e körben a bíróság a fent kifejtett indokokra visszautal.

A korábbi jogerős marasztaló döntést az alperes szintén figyelembe vehette. Nem volt ügydöntő jelentősége annak, hogy a korábbi határozat meghozatala előtt kezdődött a perbeli jogsértés tanúsítása is. A bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy a Tpvt. 78.§ (3) bekezdésének „a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására” feltétel attól függetlenül figyelembe vehető, hogy a korábbi jogsértő magatartás vonatkozásában érdemi döntést alperes mikor hozott. A felperes által kiemelt „párhuzamos” jogsértés is ismételt jogsértés, mely a bírságkiszabás körében relevanciával bír. Azt, hogy a történeti tényállás tekintetében részben egymást átfedő jogsértések közül a különböző időben folytatott eljárások melyikében lehet az ismételt jogsértést megállapítani, elsődlegesen a történeti tényállások időbeli viszonyától függ. Tekintettel arra, hogy a VJ-14/2008. ügy tényállása a perbeli tényállást időben, ha részben is, de megelőzte, ezért az ismételt jogsértés ténybeli alapja megvolt, függetlenül attól, hogy a felperes a perrel érintett szórólapok kijavítását mikor, és milyen okból eszközölte.

Összefoglalva a bíróság megállapította, hogy alperes a releváns körben feltért tényállásból érdemét tekintve megalapozott döntést hozott, a keresetben előadott okok miatt a határozat megsemmisítésére, annak lényeges, ügy érdemére kiható eljárási- vagy anyagi jogi jogszabálysértés miatti hatályon kívül helyezésére nem volt lehetőség, ezért a bíróság a keresetet elutasította.

Az 1990. évi XCIII. törvény 62.§ (1) bekezdés h.) pont alapján feljegyzett - 5.000.000 forint pertárgyérték után - a 43.§ (3) bekezdés, 42.§ (1) bekezdés a.) pontnak megfelelő 300.000 forint kereseti illeték megfizetésére a bíróság a felperest kötelezte a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdés alapján.

Az ügyvéd által képviselt alperes perköltségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (6) bekezdés alapján 40.000 forintban állapította meg, melyet a felperes köteles az alperesnek megfizetni a Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján. A perköltség mértékénél a bíróság figyelembe vette az alperes írásban és szóban tett nyilatkozatainak terjedelmét, lényegiségét, a kitűzött és megtartott tárgyalások számát, időtartamát, azokon az alperes képviseletének biztosítását.

Az ítélet ellen a fellebbezést a Pp. 340.§ (2) bekezdés biztosítja.

Budapest, 2011. április 15.

dr. Huber Gábor sk.
bíró